

повністю забезпечує потреби дитини, батьки можуть бути звільнені від обов'язку утримувати таку дитину (ст.188 СК України). Ще одне питання, це те, чи має право емансипована особа укласти шлюб нарівні з особами, які досягли шлюбного віку. Оскільки реєстрація шлюбу не є підставою для емансипації, то, відповідно, причини, через які особі було надано повну дієздатність, не повинні визнаватися поважними а ні для «автоматичної» можливості неповнолітнього укласти шлюб, для суду, який прийматиме рішення про надання емансипованому права на шлюб [2, с.299].

Отож, підбиваючи підсумки, можна зробити висновок, що у законодавстві визначені підстави для надання неповнолітнім права для здійснення підприємницької діяльності, проте достатньо детально ці підстави не врегульовані і існують спірні питання які потребують негайного вирішення.

Список використаних джерел:

1. Романцова Т.В. Щодо питання емансипації неповнолітніх / Т.В.Романцова //Матеріали міжвузівської курсантської (студентської)наукової конференції / Гол. ред. Ю.Л. Титаренко .- Донецьк: ДЮС, 2002.-с.23-24.
2. Кугот Є.С. Емансипація неповнолітніх за цивільним законодавством України // Право і Безпека. - 2012. - №3(45). - С. 297 -300.
3. Блащук Т.В. Фізична особа як суб'єкт підприємницької діяльності// Підприємництво, господарство і право. 2009. - № 7.- ст. 161-163.
4. Старцев.О.В. Підприємницьке право: навчальний посібник. – Київ: Істина,2006. – 266 с.
5. Стефанчук Р.О. Цивільне право України: начальний посібник. – Київ: Прецедент, 2005. – 354 с.
6. Цивільний кодекс України: Прийнятий Верховною Радою України 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України – 2003. - № 40. - Ст. 356.

Правовий статус неприбуткових організацій в рамках чинного законодавства України

Леута Р.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Відповідно до Податкового кодексу України, неприбутковими підприємствами, установами та організаціями вважаються підприємства, установи та організації, головною метою діяльності яких є не одержання прибутку, а провадження благодійної діяльності та меценатства й іншої діяльності, передбаченої законодавством [1].

До внесення змін до Положення про Реєстр неприбуткових установ та організацій, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 24 січня 2013 року № 37, починаючи з 1 січня 2015 року, установи та організації, внесені станом на 31 грудня 2014 року до Реєстру та включені до переліку установ й організацій, метою яких не є одержання і розподіл прибутку серед засновників, членів органів управління, інших пов'язаних з ними осіб, а також серед працівників таких організацій, продовжують використовувати статус неприбутковості [2].

З 1 січня 2015 року з Податкового кодексу України виключено статтю 157, в якій визначався перелік неприбуткових установ та організацій, а також перелік доходів, які звільнялися від оподаткування податком на прибуток.

Зокрема, тепер не належать до неприбуткових установ та організацій творчі та професійні спілки, ОСББ, кооперативи (житлово-будівельні,

садівничі, гаражні).

На даний час слід керуватись статтею 133 Податкового кодексу України, в якій визначається перелік суб'єктів, що є платниками податку на прибуток.

Так, відповідно до підпункту 133.1.1 пункту 133.1 статті 133 Податкового кодексу України, платниками податку на прибуток є суб'єкти господарювання – юридичні особи, які провадять господарську діяльність як на території України, так і за її межами, крім:

- 1) бюджетних установ;
- 2) громадських об'єднань, політичних партій, релігійних, благодійних організацій, пенсійних фондів, метою яких не може бути одержання і розподіл прибутку серед засновників, членів органів управління, інших пов'язаних з ними осіб, а також серед працівників таких організацій;
- 3) суб'єктів господарювання, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, визначені главою 1 розділу XIV Податкового кодексу України.

З метою оподаткування центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, веде реєстр всіх установ та організацій, які зазначені у підпунктах 1 та 2 цього підпункту.

Установи та організації, які зазначені в підпунктах 1 та 2 цього підпункту, не є платниками податку на прибуток лише після внесення таких установ та організацій до Реєстру неприбуткових організацій та установ контролюючими органами в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику.

Зазначені зміни були внесені Законом України від 28 грудня 2014 року № 71-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи», який набрав чинності з 1 січня 2015 року.

На нашу думку, сектор неприбуткових організацій є надзвичайно потрібним і уряду слід докладати додаткових зусиль, щоб стимулювати його розвиток. Стимулювання діяльності сектору неприбуткових організацій традиційно вимагає надання податкових стимулів для залучення коштів у сектор, як це робиться у всьому світі. Для стимулювання діяльності сектору існують два основних шляхи, пов'язані з оподаткуванням доходів, а у випадку українського законодавства – прибутків. Це оподаткування власної діяльності неприбуткових організацій та надання податкових пільг для організацій, які здійснюють внески до неприбуткових організацій. Без залучення достатнього обсягу коштів постає питання про саму можливість існування третього сектору. Щоб підтримати діяльність неприбуткових організацій пропонується дозволити здійснювати більший обсяг власної діяльності, яка не оприбутковується. Хоча такий спосіб підвищення залучення коштів до неприбуткових організацій має свої переваги, він має і суттєві недоліки. конкуренції. Зрештою вдосконалення законодавства може відбуватися у двох напрямках. Проте, як терміновий захід, надається перевага збільшенню залучення коштів донорів через надання їм податкових пільг, як платникам внесків [3].

Список використаних джерел:

1. Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 р. № 2755-VI (зі змінами від 2 березня 2015 р. № 215-VIII) / № 215-19 // Відомості Верховної Ради України. - 2015. - № 6. - Ст. 38.

2. Про використання статусу неприбутковості: Лист ДФС України від 02.03.15 № 7023/7/99-99-19-02-02-17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sfs.gov.ua/podatki-ta-zbori/zagalnoederjavni-podatki/podatok-na-pributok-pidpri/listi-dps/187230.html>.
3. Лабораторія законодавчих ініціатив [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.parliament.org.ua/>

Існування господарських судів: за і проти

Линюк К.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Нескороджена Л.Л.*

Судова форма захисту є однією з гарантій прав і свобод громадянина, передбачених Конституцією. Динамічні зміни, що відбулися в Україні, знайшли своє відображення в Основному Законі нашої держави та об'єктивно зумовили необхідність створення і функціонування системи спеціалізованих господарських судів.[1]. Система господарських судів досить успішно пройшла період свого становлення. З року в рік дедалі більше суб'єктів підприємницької діяльності, реалізуючи встановлене державою право, звертаються за захистом своїх прав до господарських судів. Відтак, збільшується навантаження на суддів. Виходом із цієї ситуації можна вважати внутрішню спеціалізацію суддів господарського суду. Саме вона дозволила суддям, розглядаючи конкретну категорію спорів, удосконалити знання в певній галузі законодавства.

В Україні судова система побудована за принципами територіальності та спеціалізації. Таким чином, діє система загальних судів, адміністративних та господарських на чолі з вищими судами, але окремі фахівці схиляються до думки про доцільність побудови судової системи тільки за територіальним принципом, відмовившись від господарської спеціалізації. На сьогодні доцільність збереження господарських судів залишається під сумнівом. Аналіз юрисдикції господарських судів свідчить про те, що вони вирішують такі самі справи, які розглядаються загальними судами у порядку цивільного судочинства, але з участю юридичних осіб та фізичних осіб-суб'єктів господарювання. З одного боку, господарські суди можуть похвалитися більш оперативним вирішенням судових справ у порівнянні із загальними судами, а також кращим матеріально-технічним забезпеченням. Звідси парадокс: у матеріальних правовідносинах фізичні і юридичні особи займають рівне становище, а от судовий захист своїх інтересів вони шукають у різних судах. При цьому справи між юридичними особами вирішуються значно швидше, хоча такі справи часто набагато складніші. З іншого боку, господарські суди викликають багато нарікань через різне застосування законів у порівнянні із загальними судами [2, с. 247].

Серед головних аргументів на користь виникнення і розвитку думки про ліквідацію господарських судів – незначна кількість справ, які розглядають у цих судах.

Основними факторами, які вплинули на такий показник є те, що частина справ відійшла до новостворених (2008 р.) адміністративних судів; бар'єром є встановлена 2010 року висока ставка судового збору (2% від суми позову) за подання позову; останні роки спостерігається спад економічної активності суб'єктів господарювання, у тому числі